

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 61

Dr. Peter David Beter

20. januára 1981

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: <https://www.peterdavidbeter.com>

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamena potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 20. januára 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 61.

Od nahratia AUDIO LISTU č. 60 koncom novembra uplynul približne mesiac a pol. Počnúc týmto číslom 61 plánujem nahrávať AUDIO LIST podľa trochu pružnejšieho harmonogramu. Stále plánujem nahrávať správu približne raz mesačne, ale odteraz chcem harmonogram viac viazať na udalosti a menej na kalendár. AUDIO LIST predsa zaznamenáva históriu práve pri jej vzniku. Niekedy príde koniec mesiaca práve vtedy, keď sa začína veľký príbeh, či už verejne, alebo za zatvorenými dverami. Keď sa to odteraz stane, možno nahrávanie o niekoľko dní odložím, aby som vám poskytol úplnejší príbeh. Inokedy to môže fungovať opačne a harmonogram AUDIO LISTU sa zrýchli. Nič z toho neovplyvní vaše predplatné. Dostanete všetky čísla, za ktoré ste zaplatili, bez ohľadu na dátum ich vydania; dúfam preto, že pružnejší harmonogram mi umožní slúžiť vám lepšie než kedykoľvek predtým, pretože, priatelia, udalosti smerujú k vyvrcholeniu.

Odkedy som sa s vami naposledy rozprával, svet šokovala, zarmútila a rozhnevala zdanlivo nezmyselná vražda v New Yorku. Obeťou bol bývalý člen Beatles a rocková hviezda John Lennon. Lennon rád hovorieval, že rocková hviezda môže hovoriť veci bez toho, aby ju za ne zabili; a po piatich rokoch mimo pozornosti verejnosti sa vracal k práci — nie preto, že by potreboval peniaze, ale preto, že mal čo povedať. Veci, ktoré chcel tentoraz povedať, priatelia, by však spôsobili problémy tým, ktorí nás manévrujú do jadrovej vojny; preto z jeho bývalého fanúšika urobili psychologicky naprogramovaného vraha. Urobili to pomocou technik, ktoré som zverejnil pred viac než piatimi rokmi v AUDIO LISTE č. 5. A v predvečer návratu do verejného života Johna Lennona umlčali.

Priatelia, sily bezprávia ničia náš spôsob života. Splodili prudko rastúcu kriminalitu, o ktorej mi mnohí z vás písali a kládli otázky. Ak chcete pochopiť, ako vás tieto sily bezprávia osobne ovplyvňujú, rád by som vám odporučil novú knihu. Autorom je vysoko rešpektovaný podnikateľský poradca pán Fred Muller. Kniha má názov „Prichádzajúca americká nočná mora: inflácia, hospodársky kolaps a revolúcia zločinu“. Cena je 10,00 dolára vrátane poštovného a objednať si ju môžete priamo na adrese:

Fred Muller P.O. Box 11909, Columbia, SC 29211.

Ak budeme nečinne sedieť a necháme to prebiehať, tieto sily bezprávia zmietnu všetko, čo je nám drahé. Ničia naše peniaze a hospodárstvo, oberajú nás o ťažko nadobudnutý majetok. Spôsobujú, že mnohí sa pri chôdzi po uliciach boja o vlastný život; prekrúcajú naše zákony a korumpujú zákonodarcov; a pracujú dňom i nocou, aby nás zradili a zatiahli do šialenstva jadrovej vojny.

Existuje však niečo, čo môžeme urobiť. V júli 1980 som začal odpovedať na vaše otázky, čo môžete robiť; a pretože tolčí z vás odpovedali činmi, budem vám hovoriť viac. Robíme pokrok; a ak neklesneme na duchu, som presvedčený, že vyhráme.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — Právna sabotáž Reaganovho preberania vlády.

Téma č. 2 — Premárnená príležitosť senátora Williama Proxmirea.

Téma č. 3 — Zlatý podvod na federálnych rezervných bankách.

Téma č. 1 — Pred dvoma mesiacmi Amerika bzučala o veľkom prekvapujúcom drvivom víťazstve v mene Ronalda Reagana. Objavovali sa najrôznejšie optimistické sľuby, že nová vláda „hneď naplno vyrazí“. Prechod k novej administratíve však v skutočnosti priniesol presný opak. Najprv stroskotali prvé výbery na niekoľko ministerských miest. Ľudia, ktorí zjavne prejavovali záujem, náhle odstúpili. Obsadzovanie nižších pozícií sa medzitým stalo ešte horším problémom. Namiesto rýchleho štartu sa prechodový tím brodil močiarom. Už pred týždňami vyčerpal vládne peniaze a musel začať žiadať svojich priateľov z korporácií o príspevky, aby mohol ďalej fungovať. Zmätení reportéri a komentátori si nad tým všetkým lámu hlavu. Skúsení pozorovatelia Washingtonu vedia rozoznať, že niečo nie je v poriadku. Cítia to vo vzduchu. Pre verejnosť sa takzvaný „Reaganov tím“ pokúsil zvaliť všetko na „Zákon o etike vo vláde“ z roku 1978. To však, priatelia, nie je skutočný problém. Ide o niečo oveľa ďalekosiahlejšie. Faktom je, že tunajší bolševici v byrokratickej moci novú administratívu prakticky vymkli.

Príznačky tejto bezprecedentnej situácie rastú zo všetkých strán. Napríklad pred niekoľkými dňami, 12. januára, priniesli New York Times článok s nadpisom: „REAGANOVI SPOLUPRACOVNÍCI Z KAMPANE SA BOJA, ŽE ZOSTANÚ MIMO“. Článok uvádzal, citujem: „Reaganovi spolupracovníci pri preberaní vlády teraz očakávajú, že do jeho prísahy 20. januára budú mať vybraných iba približne 50 vysokopostavených úradníkov“ — a to v súvislosti s, citujem, „obsadením 400 pracovných miest považovaných za nevyhnutné na kontrolu byrokracie“. Inými slovami, priatelia, Reaganovi spolupracovníci hovorili, že k dnešnému dňu bude byrokracia stále mimo ich kontroly. A ešte jeden veľmi významný citát: „Pre Reaganových pracovníkov prechodového tímu je súčasné obsadzovanie stoviek miest pod úrovňou ministra možno dôležitejšie než obsadzovanie ministerských funkcií. Práve spolupracovníci na nižších úrovniach budú podľa nich v skutočnosti vykonávať politiku pána Reagana.“

Priatelia, mocenský zápas o kontrolu vlády Spojených štátov pokračuje. Načrtol som ho v AUDIO LISTE č. 59 v októbri a v AUDIO LISTE č. 60 som vysvetlil, ako vzniklo volebné prekvapenie. Ako som však vtedy spomenul, išlo len o miernu prekážku pre bolševikov zakorenených na mocných miestach tu vo Washingtone.

Skutočný problém, ktorému čelia údajné Reaganove sily, sa v správach neobjavuje. Je ním rozhodnutie Najvyššieho súdu, ktoré tunajší bolševici potichu zariadili 31. marca 1980. Pre právnikov medzi mojimi poslucháčmi ide o prípad Branti proti Finkelovi. Citácia je: 445 U.S. 507 (1980).

Samotný prípad bol na prvý pohľad nenápadný. Novovymenovaný verejný obhajca v jednom newyorskom okrese sa pokúsil prepustiť dvoch asistentov, ktorí zostali z predchádzajúcej vlády druhej politickej strany; asistenti však podali žalobu, aby si miesta udržali. Najvyšší súd im v marcovom rozhodnutí Branti vyhovel; pritom vytvoril nové právo vyhlásením, že rovnaká zásada platí na všetkých úrovniach vlády vrátane federálnej. Všeobecnou zásadou je, že vládnych zamestnancov nemožno prepustiť jednoducho pre ich politickú príslušnosť.

Dôsledky tohto rozhodnutia sú ohromujúce, priatelia. Veľmi dobre ich rozobrali odlišné stanoviská pod menami sudcov Powella, Rehnquista a Stewarta. Majú mnoho strán a prirodzene obsahujú početné podrobné citácie a argumenty. Dovoľte mi však prečítať niekoľko citátov, ktoré hovoria samy za seba:

„Súd dnes pokračuje vo vyprázdňovaní systému politického patronátu.“

A citujem:

„Sotva sa pozrel na takmer 200 rokov americkej politickej tradície a ďalej obmedzuje význam politickej príslušnosti pri výbere a ponechaní verejných zamestnancov. Mnohé verejné funkcie, ktoré sa predtým obsadzovali podľa členstva v celoštátnych stranách, sa teraz musia obsadzovať podľa ústavne zakotveného štandardu štátnej služby, ktorý ovplyvní zamestnávateľské postupy federálnej vlády, štátov a miestnych samospráv.“

A citujem:

„Dnešné rozhodnutie je výkonom súdnej tvorby práva.“

Priatelja, americký politický systém takmer od založenia našej republiky závisel od politického patronátu. Bez neho váš hlas neznamená vôbec nič. Túto skutočnosť zdôrazňuje samotné odlišné stanovisko Najvyššieho súdu slovami, citujem:

„Volení predstavitelia závisia od menovaných spolupracovníkov s podobnými názormi, ktorí vykonávajú ich politiku a spravujú ich programy. Patronát, právo vyberať kľúčový personál a odmeňovať verných strane, slúži verejnému záujmu tým, že uľahčuje vykonávanie politiky schválenej voličmi.“

Vďaka rozhodnutiu Najvyššieho súdu Branti musí nová administratíva nastúpiť s byrokraciou, ktorá je mimo jej kontroly. Bolševici zakorenení na kľúčových miestach po celej krajine na všetkých úrovniach vlády sú chránení pred hromadným prepúšťaním. Namiesto toho ich treba uvoľňovať jednotlivo na základe nepochitických argumentov. Rovnako nemožno priviesť nových menovaných ľudí len preto, že sú republikáni. Výsledkom je močiar, vláda mimo kontroly. Korporálni socialisti sa nateraz pod zástavou Ronalda Reagana zmocnili Bieleho domu, ale vládu stále ovládajú bolševici.

Jedným výsledkom bude opak plánov na „zmrazenie prijímania zamestnancov“, o ktorých počujeme. V skutočnosti bude pod rôznymi zámienkami dochádzať k zdvojenému prijímaniu, aby obišli zakorenených bolševikov. Povedie to k bujneniu neefektívnej vlády, k väčším vládnym výdavkom a väčšej byrokracii — nie menšej. Vďaka málo známemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu Branti majú teda tunajší bolševici vládu Spojených štátov stále v smrteľnom zovretí. Nová administratíva skúsi všetko, aby ich moc postupne okresala; bolševici však nemajú v úmysle nechať sa okresať príliš. Skôr než sa to stane, plánujú skrátiť pôsobenie novej administratívy vystupujúcej pod menom Ronalda Reagana.

Téma č. 2 — Už takmer šesť mesiacov sa mnohí z vás ku mne pridávajú v preventívnej vojne pravdy. Naša vojna má odvrátiť plány hospodárskeho kolapsu, diktatúry a termonukleárnej vojny. Preto sa zmocňujeme hlavnej zbrane našich nepriateľov a obraciame ju proti nim. Tou zbraňou je ZLATO. Tí, ktorí ovládli naše zlato a peniaze, ich používajú na zničenie nášho spôsobu života; ich obrovská zbraň ZLATA je však aj ich Achillovou pätou, pretože porušili zákony a urobili chyby. Zanechali stopu. Vy a ja po nej ideme, aby sme ich vypátrali; a ak vytrváme a neklesneme na duchu, pevne verím, že vyhráme.

Ako viete, našu akčnú kampaň sme začali minulé leto u senátora Williama Proxmirea. Vtedy predsedal mocnému senátnemu bankovému výboru. V novom Kongrese už predsedom nebude pre prechod kontroly Senátu od demokratov k republikánom; zostane však členom výboru a bude naďalej vykonávať veľkú moc, preto vás chcem oboznámiť s aktuálnym stavom nášho úsilia voči nemu.

Ak si spomínate, senátora Proxmirea sme žiadali v zásade o dve veci. Hlavnou žiadosťou bolo, aby začal verejné, poctivé vyšetrovanie skutočného stavu údajných amerických zásob zlata. Výslovne sme ho žiadali, aby sa neuspokojil s účelovými slovami Ministerstva financií. Čas dôkazov, nie slov, je už dávno po termíne, preto sme chceli, aby presadil nestrannú, nezávislú a úplnú fyzickú inventúru.

Americké zlato tam buď je, alebo nie je; preto som vás žiadal vyzvať senátora Proxmirea, aby dokázal, že sa Dr. Beter mylí. Neočakávali sme však, že to všetko urobí z ničoho nič. Každé také veľké vyšetrovanie musí mať východisko; preto sme mu ho ako predbežný krok poskytli. Žiadali sme najprv preskúmať jeden veľmi konkrétny prípad. Išlo o chýbajúcu zásielku zlata z Fort Knox z 20. januára 1965, presne v deň inaugurácie Lyndona Johnsona! Akékoľvek pravdivé a nezávislé skúmanie samotnej tejto zásielky by vyvolalo oveľa širšie otázky a tie by viedli k úplnému vyšetrovaniu, o ktoré žiadame.

Čo však doteraz urobil bojovník s „Cenou zlatého rúna“? Najprv zvážte chýbajúcu zásielku zlata, ktorú som rozoberal v AUDIO LISTE č. 56. Proxmire dodnes nezačal nijaké nezávislé vyšetrovanie. Začal namiesto toho robiť presne to, čo sme žiadali, aby nerobil. Vyžiadal si správu vlastného generálneho inšpektora Ministerstva financií. Potom premárnil mesiace vzácneho času rozosielaním počítačových odmietavých listov ako odpovedí na vaše listy. Podľa dnešného štandardného washingtonského postupu vám poskytol iba prázdne slová. Stále sľuboval, že keď dostane správu Ministerstva financií, rozhodne, čo bude robiť ďalej.

Priatelia, aj keď Proxmire bezcennú správu Ministerstva financií dostal, len ju zadržiaval. Dúfal, že vás zdrží, kým stratíte záujem a odídete. Sľúbenú správu nesprístupnil, kým ste na tom začiatkom decembra netrvali. Správa generálneho inšpektora Ministerstva financií nesie ručne opečiatkovaný dátum 30. septembra 1980. O chýbajúcej zásielke neprináša nič nové; iba rozvádza päť rokov starý list pani Mary Brooksovej, vtedajšej riaditeľky Mincovne Spojených štátov. Prvýkrát som ho zverejnil v AUDIO LISTE č. 2 z júla 1975.

List Brooksovej z roku 1975 iba znásobil otázky o chýbajúcej zásielke zlata z Fort Knox. A správa generálneho inšpektora Ministerstva financií z roku 1980 vody len ešte viac zakalila. Niet divu, že sa ju senátor Proxmire pokúšal dva mesiace zadržiavať, pretože je neuspokojivá. Ako taká si vyžaduje, aby splnil povinnosť a pátral hlbšie — a hlbšie pátranie je práve to, čo Proxmire zrejme rozhodne nechce robiť.

Chýbajúca zásielka zlata z 20. januára 1965 je len jedným vláknom obrovskej siete škandálu okolo nášho chýbajúceho zlata a Proxmire tvrdohlavo odmieta čo len nahliadnuť na obrovský škandál ako celok. Aby som ukázal, čo tým myslím, pripomeniem list Proxmireovi, ktorý som citoval v AUDIO LISTE č. 59 v októbri. Napísal ho jeho známy z Proxmireovho domovského štátu Wisconsin. Ako bystrý podnikateľ mu položil niekoľko veľmi prenikavých otázok. Tento muž priebežne informoval môjho dobrého priateľa pána Edwarda Durella o korešpondencii s Proxmireom. Preto vám môžem povedať pokračovanie toho, o čom som informoval v októbri. Je veľmi výrečné.

Proxmire na list svojho priateľa, ktorý som vám čítal, najprv vôbec neodpovedal. Po niekoľkých týždňoch priateľ napísal znova. Úplne jasne dal najavo, že očakáva odpoveď. A Proxmire odpovedal.

Jeho list z 3. decembra 1980 sa začína slovami, citujem:

„Nemám záznam o prijatí vášho predchádzajúceho listu o fyzickej inventúre zlatých rezerv krajiny. O tejto otázke som dostal veľmi veľa pošty, preto sa ospravedlňujem za prehliadnutie.“

Mimochodom, niektorí z vás sa pýtali, koľko ľudí sa do kampane zapája, takže teraz máte vlastné Proxmireove slová, nielen moje, že máte veľa spoločnosti. Váš hlas je počuť.

Proxmire však zvyšok listu venuje iba výhovorkám, prečo odmieta splniť povinnosť. Je to sotva viac než opakovanie vecí, ktoré ste už počuli, vrátane vecných chýb. List bol taký zlý, že jeho priateľ napísal znova a rozobral ho takmer riadok po riadku. Pre vás a mňa však nemá zmysel teraz na Proxmirea míňať ďalší čas.

Priatel'ia, dali sme senátorovi Proxmireovi výhodu pochybnosti. Odpovedal premárnenním príležitosti prevziať vedenie, ktoré mohol mať. Podľa britského obyčajového práva by ho považovali za zradcu, preto teraz jednoducho odídeme a necháme ho na pokoji. Zostane však mocným členom senátneho bankového výboru. Možno s ním budeme mať príležitosť rokovať znova; ak však budeme, priatel'ia, bude to za veľmi odlišných podmienok.

Téma č. 3 — Tesne po Vianociach minulý mesiac sa v novinách po celej krajine začal objavovať veľký článok o Fort Knox. Pozorní poslucháči z celých Spojených štátov mi poslali kópie. Propagandistický protiútok proti našej „preventívnej vojne PRAVDY“ sa už začal.

Článok mal sprostredkovať tri základné body. Dva boli známe z nespočetnej propagandy o zlate v minulosti. Jeden opakoval starý mýtus o nedobytnosti Fort Knox. Veliteľa depozitára zlatých tehál Georgea B. Wrighta odfotovali v pozore pred zamknutými bránami a citovali jeho výroky ako: „Je to najbezpečnejšie zariadenie, aké kdekoľvek nájdete. Naš bezpečnostný systém neustále zlepšujeme“ a „Máme pripravené tanky a obrnené transportéry“.

Druhým známym bodom dlhého článku bol štandardný osobný útok na mňa. Spomínajú moje obvinenia z roku 1974 o chýbajúcom zlate, ale odbijú ich zívnutím ako, citujem, „Beterovo pritiahnuté tvrdenie“.

Tretí propagandistický trik v článku bol však nový. V AUDIO LISTE č. 60 o štyri týždne skôr som oznámil, citujem:

„Sledujte, ako neexistujúce zlaté rezervy precenia podľa súčasných trhových cien. V dolárovom vyjadrení budú naše fiktívne zlaté rezervy náhle vyzerať 15- alebo 20-krát väčšie.“

Novinový článok o Fort Knox to rozbehol. Nikdy nespomenul starú oficiálnu cenu zlata 42,22 dolára za uncu, ktorá sa odráža v súvahách Ministerstva financií. Namiesto toho stále zdôrazňuje veľký nárast trhových cien zlata, a tak sa už začalo naše psychologické podmieňovanie. Psychicky nás pripravujú na prichádzajúci reklamný trik s precenením zlata.

V AUDIO LISTE č. 59 som rozoberal spôsob, akým sa americké zlaté rezervy uvádzajú v súvahách Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému. Urobil som to, aby som vás upozornil na málo známu, ale rozhodujúcu skutočnosť. V tlači sa o našom zlate často voľne hovorí ako o „zlate Ministerstva financií“ alebo „vládnom zlate“, ale to nie je správne. Zlato v skutočnosti patrí Federálnemu rezervnému systému. Ministerstvo financií slúži iba ako fyzický správca jeho zlata a súvahy oboch inštitúcií túto situáciu potvrdzujú. Ak to znie ako zvláštne usporiadanie, máte pravdu. Je zvláštne. Takto ho však nastavili z istého dôvodu.

Správa zlata Federálneho rezervného systému Ministerstvom financií vytvorila zmiešanú zodpovednosť a umožnila rozmazávať jej hranice tam, kde to bolo vhodné. Tým uľahčila tým, ktorí nám zlato ukradli, zatajiť svoje činy. Napriek tomu porušili zákony a zanechali stopu. Pribúdajú právne dôkazy ukazujúce na Ministerstvo financií a Radu guvernérov Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone ako na spolusprisahancov. Ide o právnu zásadu odovzdaného zálohu, nesprávne použitú protiprávnym a podvodným spôsobom. A, priatel'ia, vy a ja nie sme jedinými obeťami! Obeťami sa vo veľkej miere stali aj prezidenti a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk. Konanie rady tu vo Washingtone ich dostalo do pozície obrovskej zodpovednosti a doterajšie dôkazy naznačujú, že si neuvedomujú, čo im urobili.

Teraz chcem načrtnúť právny prípad, ktorý sa formuje. Zákony boli porušené a niektorí veľmi mocní muži smerujú do väzenia! Viem, že medzi poslucháčmi mám mnoho právnikov, a teraz k vám hovorím ako právnik; svoje poznámky sa však pokúsim podať čo najjasnejšie všetkým. Núti nás to najprv viesť náš prípad pred „súdom verejnej mienky“ a túto tému zakončím novým návrhom na konanie pre vás aj

regionálne federálne rezervné banky.

Dňa 3. decembra 1974 vtedajší minister financií William Simon vypovedal pred podvýborom bankového výboru Snemovne reprezentantov. Členovia Snemovne sa pýtali na rôzne podrobnosti oznámených plánov Ministerstva financií začať „aukcie zlata“. Aukcie sa mali začať o niekoľko týždňov v januári 1975. Počas vypočúvania sa vtedajší člen Snemovne John Conlan z Arizony spýtal:

„Vlastní vládne zlato Federálny rezervný systém, alebo ho vlastní Ministerstvo financií, ale Federálny rezervný systém má naň záujem podobný hypotekárnemu právu?“

Simonova odpoveď zahŕňala slová, citujem:

„Je to taký akýsi záloh.“

Keď Simon vyslovil tie dve slová „taký akýsi“, takmer prezradil tajomstvo. Našťastie preňho si vtedy jeho prerieknutie nikto nevšimol; vládni svedkovia pred Kongresom majú navyše vždy osobitnú výsadu. Nazýva sa eufemisticky „oprava do záznamu“ — vládny svedok môže upraviť ústnu výpoveď pred jej vytlačením Vládnym tlačovým úradom. Oficiálne uverejnenú verziu Simonovej výpovede preto na niekoľkých miestach upravili. Okrem iného vypúšťa tie dve usvedčujúce slová „taký akýsi“, ktoré Simon vyslovil. Podľa oficiálne uverejnenej verzie povedal Conlanovi, citujem:

„Z právneho hľadiska sa chcem poradiť so svojím právnikom. Áno, je to rovnaké. Myslel som si to. Je to záloh.“

Neskôr sa pri rovnakom vypočúvaní Conlan spýtal Simona, ako sa prijíma rozhodnutie predať zlato. Simon odpovedal, že rozhodnutie predložil prezidentovi; zároveň však tvrdil, citujem:

„Mám právomoc to urobiť.“

Teraz si, priatelia, všimnite niečo veľmi dôležité. Vtedajšieho ministra financií Williama Simona sa pýtali na predaj zlata Federálneho rezervného systému, a predsa ani raz nespomenul získanie jeho súhlasu s predajom! Namiesto toho tvrdil, že samotné Ministerstvo financií môže zlato predať bez otázky komukoľvek ďalšiemu, dokonca aj prezidentovi. Jediným uvádzaným právnym základom je tvrdenie, že zlato je „záloh“.

Priatelia, prosím, majte so mnou teraz trpezlivosť. Je tu zásadný právny bod, ktorý treba vysloviť. Najnaliehavejšie o ňom potrebujú vedieť vedúci pracovníci a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk, ale budem potrebovať vašu pomoc, aby sa to stalo. Ako vysvetlím, zavádzali ich rovnako ako nás.

Keď používam slovo „sprisahanie“, robím to v prísnom právnom zmysle.

SPRISAHANIE označuje akúkoľvek situáciu, v ktorej sa dve alebo viaceré osoby spoja na plánovanie a vykonanie trestného činu; a presne to urobili Rada Federálneho rezervného systému — nie banky — a Ministerstvo financií.

Kľúčom je právna koncepcia zálohu. Už takmer 20 rokov Ministerstvo financií Spojených štátov používa predstieranú právomoc ľubovoľne predávať zlato Federálneho rezervného systému. Táto predstieraná právomoc stojí na tvrdení, ktoré vykreslili ako vierohodné, ale je úplne nepravdivé. Je ním vyhlásenie Ministerstva financií, že zlato Federálneho rezervného systému je záloh; alebo, ako Simon skutočne povedal, „taký akýsi záloh“. Preto tak dôkladne upravili Simonovu výpoveď z roku 1974, ktorú som práve citoval.

Aby som ukázal, čo urobili, najprv musím definovať záloh v práve. Najprv ho opíšem právnou terminológiou, pretože ide o právne bojisko. Vedúci pracovníci a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk budú musieť podniknúť právne kroky, ak sa chcú zachrániť. Chcem však zabezpečiť, aby všetci rozumeli, o čo ide, preto sa pokúsím čo najlepšie uviesť príklady.

Právne sa odovzdaný ZÁLOH definuje ako zverenie alebo odovzdanie hnutelného majetku na zabezpečenie určitého dlhu či záväzku. Za určitých podmienok ho možno vykúpiť; ak však dlžník nesplní zmluvu, veriteľ môže predať majetok, ktorý mu dlžník odovzdal. Dlžník sa v tejto situácii nazýva záložca, pretože sa zaväzuje niečo zaplatiť alebo splatiť. Veriteľ sa nazýva záložný veriteľ. Ponecháva si fyzickú držbu majetku záložcu, kým nie je záložný záväzok splnený.

Na existenciu zmluvy o odovzdanom zálohu majetku musia byť prítomné tri prvky:

- (1) Záložca musí odovzdať držbu majetku záložnému veriteľovi.
- (2) Vlastnícke právo k majetku — teda skutočné vlastníctvo — si ponecháva záložca.
- (3) A to je nevyhnutné: na príslušnom majetku musí existovať určitý druh záložného práva na zaplatenie dlhu alebo splnenie záväzku a tento dlh či záväzok musí záložnému veriteľovi dlhovať záložca alebo iná osoba.

Pre mojich kolegov právnikov pripomínam, že zmluva o odovzdanom zálohu je jednou z foriem hypotekárneho zabezpečenia. Hypotekárne zabezpečenie je, samozrejme, zmluvná právomoc veriteľa voči majetku dlžníka umožňujúca jeho predaj na uspokojenie dlhu. „Odovzdaný záloh“ platí konkrétne vtedy, keď majetok dlžníka fyzicky odovzdajú veriteľovi.

Teraz sa vrátim na zem a uvediem každodenný príklad. Predstavte si, že potrebujete peniaze a rozhodnete sa založiť zlaté hodinky. Idete do záložne a fyzicky ich odovzdáte záložníkovi. Záložník vám za to dá dve veci: odovzdá peniaze ako pôžičku a zároveň potvrdenie o hodinkách. Potvrdenie vám na určitý čas dáva zákonné právo vrátiť sa a hodinky vykúpiť. Ak ich teda chcete späť, dáte záložníkovi potvrdenie, požičané peniaze a určitý úrok.

Priatelia, takáto záložná transakcia je zmluvou o odovzdanom zálohu. Ste dlžníkom, pretože vám požičal peniaze. Vaše hodinky drží ako zabezpečenie pôžičky. Počas lehoty na vykúpenie máte právo dostať ich späť, ak pôžičku zaplatíte; ak ju však do určitého termínu nesplatíte, nesplníte svoj úverový záväzok. Záložník potom môže hodinky predať.

A teraz, priatelia, Ministerstvo financií Spojených štátov tvrdí, že podobné usporiadanie platí pre zlato Federálneho rezervného systému. Príslušným majetkom je namiesto zlatých hodínok celý americký menový zlatý poklad; tvrdia však, že platí tá istá zásada a zlato je „záloh“. Ministerstvo financií tým v podstate tvrdí, že je v pozícii obrovského záložníka. Označením zlata za „záloh“ tvrdí, že Federálny rezervný systém zlato založil. Dokážete si to predstaviť? Navyše sa ministerstvo správa, akoby Federálny rezervný systém nejakým spôsobom nesplnil záväzok. Zbavilo sa takmer všetkého jeho zlata rovnako ako záložník; a urobilo to bez čo len oznámenia 11 z 12 regionálnych federálnych rezervných bánk! Rada guvernérov Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone o tom vedela, rovnako aj niektorí ľudia v newyorskej banke, ale ostatných 11 regionálnych bánk nechali v nevedomosti.

Priatelia, Ministerstvo financií Spojených štátov predstiera právomoc ľubovoľne rozpredávať zlato Federálneho rezervného systému. Presne to povedal v roku 1974 ako minister financií William Simon, ktorý sa dnes predvádza ako miláčik konzervatívcov. Táto predstieraná právomoc zbavovať sa nášho zlata stojí na tvrdení ministerstva, že ide o „záloh“. Ale je to tak? Alebo to vôbec niekedy bol záloh? Samotné tvrdenie ministerstva z neho záloh nerobí. Slávny citát Abrahama Lincolna platí teraz

rovnako ako v AUDIO LISTE č. 59: „Kvet sa nestane ružou len preto, že ho nazvem ružou.“

Teraz poukážem na niektoré skutočnosti dokazujúce, že držba zlata Federálneho rezervného systému Ministerstvom financií nikdy nebola založená na odovzdanom zálohu.

Predstieraná právomoc ministerstva predávať zlato je úplne podvodná a medzi ministerstvom a Radou Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone existovala tajná dohoda. Výsledkom je, že 11 z 12 regionálnych federálnych rezervných bánk podviedli. Vykazujú aktíva — zlaté aktíva — v mylnej viere, že stále existujú.

Aby sme vystopovali skutočný stav zlata Federálneho rezervného systému, musíme sa vrátiť na začiatok — do rokov 1933 a 1934. Dňa 4. marca 1933 Franklina D. Roosevelta inaugurovali za prezidenta na jeho prvé funkčné obdobie. Hneď nasledujúci večer tesne pred polnocou vyhlásil „národný núdzový stav“. Vyhlásil týždňové bankové prázdniny, zatvoril všetky banky a uvalil embargo na platby zlatom. Potom minister financií William H. Woodin verejne vystúpil, aby utíšil obavy ľudí. Povedal, citujem:

„Je smiešne a zavádzajúce hovoriť, že sme opustili zlatý štandard, o nič menej než tvrdiť, že sme opustili menový štandard. Rozhodne sme na zlatom štandarde. Zlato iba nemožno niekoľko dní získať.“

Oni však vždy klamú, priatelia. Minister financií povedal, že pôjde iba o niekoľko dní, ale trvalo 42 ROKOV, kým Američania znovu získali právo vlastniť zlato. Iba štyri (4) dni po jeho vystúpení, 9. marca 1933, totiž urýchlene prijali „Zákon o národnom bankovom núdzovom stave“. Podľa tohto zákona prinútili amerických občanov odovzdať všetko zlato. Vyberal ho Federálny rezervný systém za starú výhodnú cenu 20,67 dolára za uncu.

Napriek upokojujúcim slovám ministra financií spred niekoľkých dní Amerika opustila zlatý štandard. Zákon zároveň oprávnil ministra financií nariadiť Federálnemu rezervnému systému odovzdať zlato do držby ministerstva. Minister vydal takéto pokyny 17. januára 1934, ale zákon z roku 1933 Federálnemu rezervnému systému vlastnícke právo k zlatu neodňal. Iba požadoval, aby ho fyzicky držalo Ministerstvo financií na bezpečné uloženie. Napokon 30. januára 1934 prijali „Zákon o zlatých rezervách“. Jeho § 2 písm. A hovorí, citujem:

„Schválením tohto zákona všetky práva, vlastnícke tituly a záujmy vo všetkých nárokoch Rady Federálneho rezervného systému, každej federálnej rezervnej banky a každého federálneho rezervného agenta na akékoľvek zlaté mince a zlaté tehly prechádzajú na Spojené štáty a týmto sa im priznávajú.“

Priatelia, znie to neotrasiteľne, však? Znie to, akoby Ministerstvo financií prevzalo vlastníctvo zlata od Federálneho rezervného systému, ale v skutočnosti išlo iba o predstieraný prevod.

Dňa 24. januára 1934, šesť (6) dní pred prijatím zákona, sa jeden odvážny člen Snemovne pokúsil odhaliť celý úskok. Bol ostrým nepriateľom Federálneho rezervného systému a na pôde Kongresu predniesol prejav, ktorý odhalil, čo presne sa chystá. Pri opise ustanovení zákona o prevode zlata vtedajší člen Snemovne Louis T. McFadden povedal, citujem:

„Stanovuje, že vláda Spojených štátov dá Rade Federálneho rezervného systému a federálnym rezervným bankám nové zlaté certifikáty v plnej hodnote koristi. Zlaté certifikáty dajú Rade Federálneho rezervného systému a federálnym rezervným bankám zákonné vlastnícke právo k zlatu a Ministerstvo financií Spojených štátov bude iba jeho fyzickým správcom. Minister financií vydá federálnym rezervným bankám zlato za ich nové zlaté certifikáty vždy, keď oň požiadajú. Je to podvodný prevod.“

Situácia, ktorú McFadden opísal, presne nastala. Federálny rezervný systém vlastní zlato prostredníctvom svojich zlatých certifikátov, Ministerstvo financií pôsobí iba ako fyzický správca; a toto usporiadanie bolo v právnom zmysle potvrdzované, ratifikované a tolerované súvahami Federálneho rezervného systému a Ministerstva financií počas 46 rokov. Je to fakt bez ohľadu na to, čo zdanlivo hovoria slová zákona z roku 1934; a právo, priatelia, sa zaoberá otázkami skutočností, nie iba tvrdeniami.

Teraz sa vrátim k dnešnému tvrdeniu Ministerstva financií, že drží zlato Federálneho rezervného systému ako „záloh“. Toto tvrdenie priamo odporuje vlastným súvahám ministerstva. Ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 59, Ministerstvo financií je vo vzťahu k zlatu dlžníkom, kým Federálny rezervný systém je veriteľom; keby však išlo o záloh, ako tvrdí ministerstvo, platil by opak. Ministerstvo sa pokúša obrátiť deň na noc a noc na deň jednoducho tým, že to nazve „zálohom“.

To vyvoláva dve otázky, priatelia.

(1) Aká predstieraná právomoc bola základom Simonovho tvrdenia z roku 1974, že zlato je „taký akýsi záloh“?

(2) Ako mohlo Ministerstvo financií tento podvod vykonať bez následkov?

Odpoveďou na prvú otázku je zákon Kongresu z 30. júna 1961, „Zákon o úprave meny starých sérií“. Citácia je: 31 USC 912. Ministerstvo financií v roku 1961 zavádzalo Kongres zámienkou, že zákon má umožniť stiahnutie rôznych starých neaktuálnych platidiel vrátane určitých zlatých certifikátov používaných ako mena, ale zákon nikde nedefinoval pojem „zlaté certifikáty“. Skutočným, nevysloveným cieľom bolo poskytnúť predstieranú právomoc zbaviť sa zlata Federálneho rezervného systému. Zlato v skutočnosti začalo opúšťať krajinu podľa „Dohody o londýnskom zlatom poole“ iba o tri (3) mesiace neskôr. Na základe tohto zákona Ministerstvo financií predstiera, že sa zlato stalo tým, čo Simon nazval „takým akýmsi zálohom“. Nárokuje si právo, ktoré zákonne nemá, použiť zlato pre seba a dať Federálnemu rezervnému systému výmenou iba papierové peniaze alebo účtovné kredity. Takto federálne rezervné banky podviedli a obrali o ich zlaté tehly.

Tým sa dostávam k druhej otázke: ako mohlo Ministerstvo financií uspieť? Odpoveď zahŕňa tajnú spoluprácu Rady guvernérov Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone.

V AUDIO LISTE č. 59 som navrhol, aby ste napísali prezidentovi a členom správnej rady federálnej rezervnej banky vo svojom regióne. Navrhol som naliehavo ich požiadať, aby presadili nezávislú, spoľahlivú fyzickú inventúru zlata Federálneho rezervného systému v trezoroch Ministerstva financií. Na základe odpovedí, ktorých kópie ste mi poslali, sa objavil veľmi významný vzorec. Do toho, čo sa chystám povedať, nezahrňam newyorskú banku, ale odpovedajúci predsedovia a prezidenti ostatných 11 regionálnych bánk povedali v zásade dve veci:

Č. 1 — Ani jediný predseda alebo prezident regionálnej federálnej rezervnej banky nehovorí, že by niekedy zlato videl alebo dal vykonať jeho inventúru. Namiesto toho sa všetci bez výnimky úplne spoliehajú na uistenia Ministerstva financií a vlastnej Rady Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone.

Č. 2 — Ani jediná odpoveď neodráža správne pochopenie ich vlastnej obrovskej právnej zodpovednosti súvisiacej so zlatom. Všetko naznačuje, že ich nikdy riadne neinformovali o tom, že túto zodpovednosť preberajú.

Priatelia, viem, že to znie ohromujúco, ale korešpondencia dokazujúca tieto dva body je príliš presvedčivá na ignorovanie. Prečítam vám len niekoľko citátov, aby ste videli, čo tým myslím.

Z Federálnej rezervnej banky v Atlante prezident William F. Ford napísal, citujem:

„Ako možno viete, nad zásobami zlata vo Fort Knox nemám právomoc. O otázkach, ktoré nastolujete, som však hovoril so svojimi kolegami v Rade Federálneho rezervného systému vo Washingtone.“

Z Federálnej rezervnej banky v Bostone prezident Frank E. Morris napísal, citujem:

„Nikdy som nemal dôvod pochybovať, že zlaté zásoby a zásielky boli riadne zaúčtované.“

Z Federálnej rezervnej banky v Kansas City prezident Roger Guffey napísal, citujem:

„Pri nástupe do funkcie prezidenta som nevykonával fyzické spočítanie všetkých aktív banky a nevykonával som ani fyzickú inventúru zlatých zásob krajiny uložených na Ministerstve financií Spojených štátov.

Ako určite viete, zlaté rezervy krajiny už nedrží Federálny rezervný systém; vlastnícke právo aj správu má Ministerstvo financií Spojených štátov v dôsledku ‚Zákona o zlatých rezervách z roku 1934‘.“

Z Federálnej rezervnej banky vo Philadelphii predseda John W. Eckman napísal, citujem:

„Hoci 12 rezervných bánk a ich členovia správnych rád majú určitú mieru miestnej autonómie, otázky, ktoré vy a pán Durell kladiete, a kroky, o ktoré žiadate, logickejšie patria do pôsobnosti Rady guvernérov.“

Z Federálnej rezervnej banky v Dallase prezident Ernest T. Baughman napísal môjmu dobrému priateľovi pánovi Edwardovi Durellovi, citujem:

„Pokiaľ ide o zlato, ktoré stojí za zlatými certifikátmi držanými federálnymi rezervnými bankami, nepokúsil som sa ho osobne vidieť. Som pripravený bez akýchkoľvek výhrad prijať vyjadrenia vládných úradníkov zodpovedných za zlato, že ho skutočne majú.“

A z Federálnej rezervnej banky v Richmonde prezident Robert P. Black napísal, citujem:

„Chcel by som čo najdôraznejšie zdôrazniť, že ani Federálny rezervný systém, ani Federálna rezervná banka v Richmonde nemajú v držbe ani pod kontrolou zlaté zásoby Spojených štátov.“

Potom cituje zlatú legislatívu z rokov 1933 a 1934, ktorú som vám už rozoberal, a na tomto základe uzatvára, citujem:

„Zdá sa mi jasné, že táto legislatíva odníma Federálnemu rezervnému systému akúkoľvek zodpovednosť za držbu a kontrolu zlatých zásob Spojených štátov.“

Priatelia, niet divu, že predsedovia a prezidenti regionálnych federálnych rezervných bánk sú tak nebezpečne nesprávne informovaní. Ich vlastná právna zodpovednosť za zlato nestojí na držbe, ale na vlastníctve. A ako som vám už podrobne preukázal, toto vlastníctvo nie je sporné. Odráža sa v zlatých certifikátoch vlastnených federálnymi rezervnými bankami, ale tu je šokujúca vec: 12 regionálnych bánk tieto certifikáty nemá, hoci sa v ich príslušných súvahách uvádzajú ako „Účty zlatých certifikátov“.

Kam sa všetky certifikáty podeli? Tu je odpoveď. Teraz citujem list z 9. januára 1981 môjmu dobrému priateľovi pánovi Durellovi. Napísal ho Robert P. Black, prezident Federálnej rezervnej banky v Richmonde:

„Nemôžem vám poslať kópiu certifikátu, o ktorý ste požiadali. ‚Účet zlatých certifikátov‘ uvedený v súvahách federálnych rezervných bánk spravuje Rada guvernérov Federálneho rezervného systému vo Washingtone, D. C. Sumy na tomto účte prideluje 12 federálnym rezervným bankám Rada

guvernérov.“

Priatelia, opäť teraz hovorím ako právnik. V každom sprisahaní na spáchanie trestného činu sa okruh sprisahancov vždy udržiava čo najmenší. Čím menej zapojených ľudí, tým menšie riziko odhalenia, a presne takýto vzorec sa teraz vynára.

Podľa všetkých doterajších dôkazov vedúci pracovníci a členovia správnych rád 11 z 12 regionálnych federálnych rezervných bánk nie sú súčasťou zlatého sprisahania. Sú nebezpečne nesprávne informovaní, ale zrejme konajú v dobrej viere. Práve oni budú čeliť obrovským pokutám, väzeniu a zničeným životom, keď škandál prepukne; a predsa si zjavne vôbec neuvedomujú veľké nebezpečenstvo. A to, priatelia, je druhý charakteristický znak všetkých veľkých sprisahaní — sprisahanci vždy zabezpečia, aby bol poruke niekto iný, na koho možno zvaliť vinu!

Napríklad keď CIA na rozkaz zavraždila prezidenta Johna F. Kennedyho, zabezpečila, aby bol poruke „obetný baránok“ Lee Harvey Oswald; zabezpečila tiež jeho umlčanie skôr, než mohol vyvolať priveľa pochybností. Rovnako aj sprisahanci v Ministerstve financií a Rade guvernérov Federálneho rezervného systému zabezpečili, aby mali vlastných obetných baránkov. Majú nimi byť vedúci pracovníci a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk. Neznalosť zákona neospravedlňuje; preto ich po prepuknutí zlatého škandálu, ku ktorému dôjde, odvedú do väzenia, aby uspokojili hnev americkej verejnosti — pokiaľ, priatelia, nepodniknú kroky na svoju záchranu teraz.

Počas posledných približne šiestich týždňov ich vôbec po prvýkrát právne upovedomili o chýbajúcom zlate Federálneho rezervného systému — takže sa môžu vymaniť zo siete intríg, ak budú chcieť. Môžu to urobiť prevzatím iniciatívy na vykonanie nezávislej, jednoznačnej fyzickej inventúry zlata. Tým sa môžu zbaviť akejkoľvek škvrny podozrenia; ak sa však rozhodnú nekonať, priatelia, iba spečatia svoj osud, pretože teraz už boli právne upovedomení. A ak si vyberú nečinnosť, urobia zo seba dodatočných účastníkov najväčšieho škandálu v amerických dejinách — ŠKANDÁLU SO ZLATOM. Voľba je na nich!

Priatelia, je na nás — na vás a na mne — upozorniť predstaviteľov federálnych rezervných bánk na tieto veci, preto pošlem kópiu tejto nahrávky prezidentovi každej federálnej rezervnej banky doporučenou poštou. Potrebujem, aby ste ma podporili svojimi listami.

Teraz vám prečítam vzorový list, aby ste mohli začať. Napíšte, prosím, podobný list prezidentovi federálnej rezervnej banky vo svojom regióne. Ako získať adresu, som vysvetlil v AUDIO LISTE č. 59.

Originál pošlite prezidentovi federálnej rezervnej banky a kópiu každému z ostatných členov správnej rady. Fotokópia postačí; a ako vždy si určite ponechajte kópiu vo vlastnom spise.

Teraz uvádzam navrhovaný vzor. Pokojne použite vlastné slová, ale, prosím, nič neodbite. MUSÍME KONAŤ — A ČOSKORO, pretože čas rýchlo ubúda:

„Vážený pán (meno):

Píšem Vám znova pre svoje pretrvávajúce hlboké obavy zo straty našich zlatých rezerv. Ďakujem za Vašu predchádzajúcu odpoveď; znepokojuje ma však, že zjavne nepoznáte určité mimoriadne veľké právne zodpovednosti, ktoré sa Vás týkajú. V nedávnej kazetovej nahrávke Dr. Beter právne rozobral tieto Vaše zodpovednosti. Dr. Beter hovorí ako právnik a bývalý právny poradca Exportno-importnej banky Spojených štátov, najväčšej vládnej banky v západnom svete. Preto neverím, že si môžete bezpečne dovoliť ignorovať jeho právne poučenie o Vašej zodpovednosti za zlato.

Dr. Beter oznámil poslucháčom, že Vám posiela kópiu tejto kazetovej nahrávky — AUDIO LIST č. 61 — doporučenou poštou. Vám aj ostatným členom správnej rady Vašej banky bude trvať iba jednu hodinu vypočuť si, čo hovorí. Nemôžem Vás dosť dôrazne požiadať, aby ste to urobili.

Po vypočutí nahrávky Dr. Betera podľa mňa budete súhlasiť, že by ste mali podniknúť kroky na ochranu vlastných osobných záujmov. Preto Vás naliehavo žiadam, aby ste požadovali okamžitý krok Rady guvernérov Federálneho rezervného systému na zabezpečenie nezávislej, jednoznačnej fyzickej inventúry zlata v trezoroch Ministerstva financií. Ako budete počuť od Dr. Betera, právomoc dosiahnuť to máte.

Trvajte, prosím, na tom, aby výbor dohliadajúci na inventúru zahŕňal prezidenta alebo iného člena správnej rady každej regionálnej rezervnej banky. Túto povinnosť nesmiete delegovať na nikoho iného, dokonca ani na Radu guvernérov Federálneho rezervného systému. V stávke sú Vaše vlastné životne dôležité osobné záujmy!

Ak to urobíte, môže to mať iba jeden z dvoch možných výsledkov, oba dobré. Jednou možnosťou je, že inventúra dokáže prítomnosť všetkého zlata a omyl Dr. Betera. Tým by sa ukončilo sedem rokov nezodpovedaných otázok, ktoré podkopávali dôveru v americký bankový systém.

Jedinou ďalšou možnosťou by bolo dokázať, že veľká časť zlata, ak nie všetko, chýba. V takom prípade podniknete prvý krok k náprave skutočných príčin rozpadajúceho sa hospodárstva a zbavíte sa akejkoľvek škvrny podozrenia.

Zlato tam buď je — ALEBO — nie je. Dr. Beter sa nebojí dozvedieť pravdu. A Vy?“

— Nasleduje váš podpis.

Priatelia, znovu vás žiadam, aby ste sa pustili do práce. Pošlite svoj list a kópie federálnej rezervnej banke vo svojom regióne okamžite. Ako som už povedal, pri newyorskej banke nevidím nádej, ale ostatných 11 regionálnych bánk zrejme predstavuje skutočný lúč nádeje; a ak splnia povinnosť a použijú svoju nevyužitú moc, môžu zachrániť seba a zároveň preukázať Amerike veľkú službu.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na niekoľko záverečných slov ako moje „zhrnutie na poslednú chvíľu“.

Dnes, 20. januára 1981, je deň inaugurácie. Podľa všetkých vonkajších prejavov začala nová administratíva; vďaka nenápadnému nedávnemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu Branti je však zmena iba na povrchu. Skutočný boj o ovládnutie vlády Spojených štátov pokračuje bez oslabenia.

Priatelia, tieto veci nesmú pokračovať. Je na vás a na mne, aby sme splnili ústavnú povinnosť zachrániť našu krajinu.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, toto bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.